

Permacultura

Ana Fernández

A permacultura non é soamente unha maneira de cultiva-lo seu horto, senón toda unha organización do sitio no que un se atopa para cambiar profunda e pacíficamente o que aí pasa. A permacultura desborda os límites da propiedade privada, inmíscuese no que ocorre na súa vila, municipio, etc. É unha ferramenta para a autosuficiencia social e económica que está amosando a súa eficacia e gran capacidade de adaptación.

Deseñar, planificar, organizar un sitio ecoloxicamente implica ter en conta que o que se fai é para que dure, establecer un sistema a longo prazo, en vez de facer un plan para beneficio inmediato.

A permacultura é un sistema ético que ofrece alternativas éticas positivas e baséase na cooperación e non na competencia. Isto é economía solidaria.

Principios do deseño permacultural

Todo está conectado con todo.

Toda función está respaldada por moitos elementos.

Cada elemento debe servir a moitas funcións.

O deseño componse de 2 elementos, o funcional e o estético, sendo a funcionalidade a preocupación prioritaria.

O deseño é funcional se:

1. É sostible.
  2. Ofrece unha boa produción; para que isto ocorra os elementos non deben ter produtos inútiles para algún outro elemento e te-las súas necesidades cubertas a través dos demais elementos do sistema.
- A diversidade está relacionada coa estabilidade.

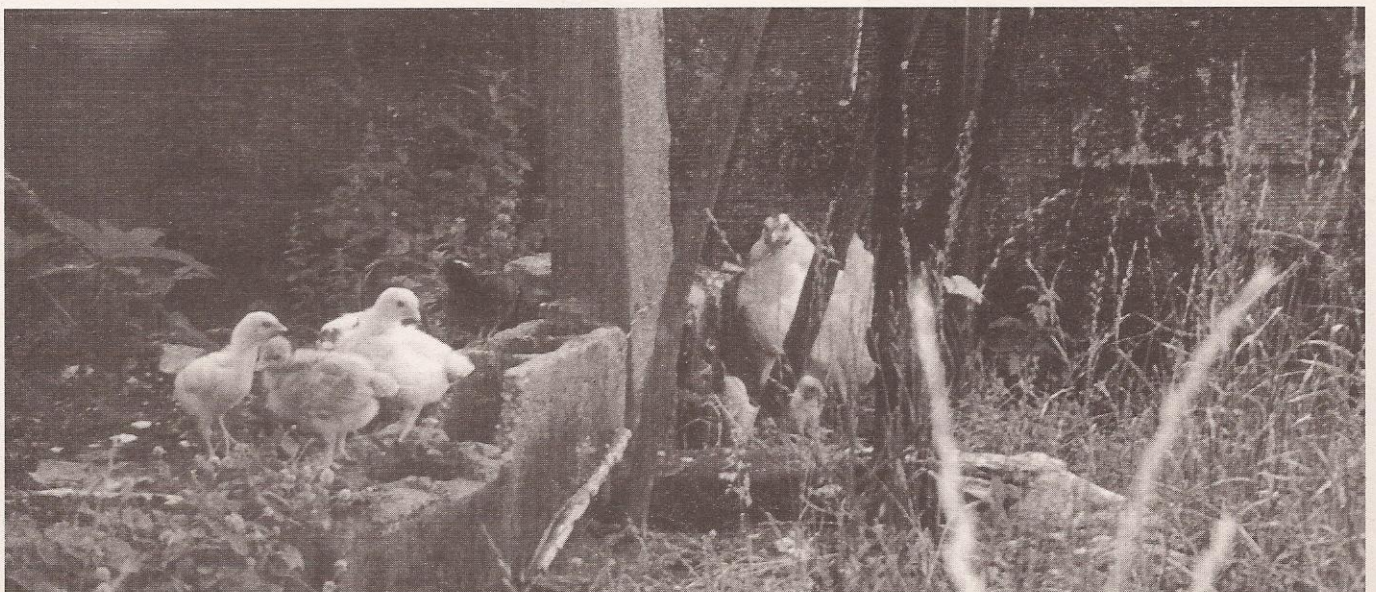
Dentro dos principios da permacultura está a subdivisión en zonas, as asociacións beneficiosas de plantas, o tratamento de augas grises e negras para a súa reutilización, a recolección de augas pluviais para a rega, o uso de enerxía solar e eólica para, entre outras cousas, bombear auga ó sistema de rego e para osixenar-las augas purificadas, produción de compost de refugallo orgánicos, etc.

O "Ecoliving Center" de Sydney é parte das instalacións da Universidade de Nova Gales do Sur (UNSW) e está xestionado polo Departamento de Estudos de Medio Ambiente da mesma universidade. É unha das poucas instalacións académicas que acolle-lo uso da permacultura dentro dun marco oficial de ensinanza, sendo os seus obxectivos principais:

- Por en marcha un proxecto que integre os estudos ambientais en tódalas disciplinas que se ensinan na UNSW.
- Crear un modelo funcional de permacultura e vida sostible.
- Promociona-lo ensino de prácticas de vida sostible á sociedade do contorno.
- Da-la posibilidade de experimentar unha forma de vivir ecoloxicamente sostible a estudantes, traballadores e vecinos.

A planificación establece zonas e sectores do sitio que se quere organizar. É un plan para a conservación da enerxía, deseñado para obte-la mellor eficacia posible a curto e longo prazo do potencial intrínseco de cada sitio.

O edificio residencial no centro.

Pitas en Meiro.

A división en sectores emprégase para controlar eficazmente as enerxías exteriores ó sistema: o sol, o vento, a auga e o lume.

A permacultura tende a optimiza-lo potencial dos recursos existentes, pero tamén reconece os límites que poida haber. Por exemplo, só imos te-la clase e número de animais que a leira poida alimentar, vai poder produci-lo alimento que necesita polos seus propios cultivos e/o pradeiras, aínda que se poida establecer un plan de troco de productos co contorno que permita un beneficio complementario recíproco.

As zonas son:

- I. Onde vive a xente.
- II. A área que a rodea e onde se sitúa un espacio recreativo para tódalas idades, tender roupa, talleres, invernadoiros, galiñeiros, horta, a espiral de plantas culinarias, as caixoneras de propagación; todo o que necesita visitas frecuentes.
- III. A horta principal. Os cultivos comerciais e os que requiren coidados especiais, o estanque, as árbores froiteiras onde se deixan ás aves ter un acceso de semi-liberdade.
- IV. Está conectada á zona II por camiños fáciles de

Esfollando o millo. Foto Gonzalo Núñez.

transitar, con árbores froiteiras altas e de gran desenvolvemento como as nogueiras, as maceiras e as cerdeiras. Póñense plantas que as súas podas sirvan como acolchado para as árbores e de forraxe para os animais. Habará sebes, matorrais e cortaventos. Se se teñen cabras, ovellas, gansos, pavos e coellos é aquí onde se lles deixa pastorear libremente para fornecerse. As colmeas de abellas tamén se poñen nesta zona.

- V. Aquí faise o cultivo extensivo de árbores e de pastos descubertos (30% cada un aproximadamente), unha devesa con sebes de plantas moi rústicas e a miúdo con espiñas para construír un valado e barreira de protección. Os animais adecuados para esta zona son os cabalos, os burros, os pavos, os cervos, as chamas, etc. O tamaño do gando será proporcional ó penso, á comida para eles que a leira poida xerar. Habará pasto onde os animais poidan ser capaces de comer de forma autónoma. As necesidades de auga para beber, de rego, de acolchado e outras tarefas de mantemento deben ser mínimas nesta zona.

- VI. A área salvaxe, máis ou menos extensa, onde a vexetación, os animais e os insectos teñen a posibilidade de perennizarse, de servir de refuxio a predadores e outros animais, insectos benéficos e útiles ás outras zonas gracias á súa soa presenza (ourizos, rapaces, cóbregas, xoaniñas, etc.), terase coidado en poñer plantas nutritivas para os insectos útiles e outros invitados do reino animal.

Analizaranse as enerxías subterráneas que teñen a súa influencia nas plantas, nos animais e nas persoas.

As intervencións constructivas basearanse nos principios de bioconstrucción e respectando o proxecto arquitectónico orixinal no seu conxunto.

Esfollando o millo. Foto Gonzalo Núñez.